

Endavant ante el debate de los presupuestos y el proceso de autodeterminación nacional

ENDAVENT OSAN :: 01/02/2017

[Cat/Cast] Si decimos que estos presupuestos son en esencia iguales a los que hace 7 años que rigen la autonomía, es necesario continuar plantando cara

[Català]

Comunicat d'Endavant en relació al debat de pressupostos i el procés d'autodeterminació nacional

El passat dissabte, 28 de gener la CUP-CC va decidir votar favorablement els pressupostos plantejats pel govern de Junts pel Sí amb l'objectiu d'obrir via lliure al referèndum. Des del respecte a la decisió presa, i partint del reconeixement al procediment democràtic i assembleari que ha portat a aquesta decisió, Endavant (OSAN) volem manifestar públicament els motius que ens van portar a votar en contra d'aquesta decisió, exposar els arguments que motiven aquesta posició, i assenyalar el que per nosaltres són les prioritats en els properes mesos.

Abans de res volem subratllar que **compartim amb una àmplia majoria de les integrants de la candidatura de la CUP-CC que aquests pressupostos són uns pressupostos antisocials, liberals i continuistes**; que són uns pressupostos que ni tant sols exploren els límits de l'actual sistema autonòmic quan ja s'acumulen 7 anys de polítiques d'austeritat que han castigat durament les classes populars; i que són uns pressupostos que Junts pel Sí no ha dissenyat per obligació, sinó per convicció.

Però diferim de la CUP-CC amb la decisió presa i amb l'anàlisi de les conseqüències que pot comportar: és evident que a curt termini l'aprovació dels pressupostos pot permetre una major capacitat d'acció a la CUP-CC en el terreny de la política parlamentària. Però més enllà de l'àmbit institucional, en el terreny de la construcció d'una alternativa política global, les conseqüències de la decisió presa poden ser molt importants més aviat que tard.

Perquè entenem que calia dir NO als pressupostos?

El referèndum, unilateral i efectiu, ha estat la proposta que l'esquerra independentista i Endavant hem estat defensant des de 2012 com a materialització de les demandes expressades multitudinàriament al carrer. I malgrat que va desaparèixer de l'anomenat full de ruta independentista, la CUP-CC va portar el govern a haver de fer la promesa d'un referèndum per aquest 2017 després de rebutjar la investidura d'Artur Mas i els pressupostos de l'any passat.

Però en els darrers mesos, el govern ha utilitzat el referèndum com un instrument per a un nou xantatge per continuar alimentant els privilegis i les prebendes de l'autonisme, les polítiques antisocials i d'austeritat i la perpetuació de la doble explotació de les dones, a

casa i al treball, justament allò que l'esquerra independentista havia assenyalat com a un dels pilars de l'autonomisme que aquest procés d'autodeterminació havia d'ajudar a enterrar.

Com no podia ser d'una altra manera, **la nostra posició ha consistit en rebutjar el xantatge practicat pel govern de condicionar el referèndum, una reivindicació i una necessitat sustentada per una majoria social, a uns pressupostos definits d'acord amb els interessos d'una minoria.** Entenem que la consigna del govern «sense pressupostos no hi ha referèndum» consistia en una vinculació absolutament arbitrària que tenia com a únic objectiu perpetuar el programa econòmic liberal i els privilegis blindats durant 37 anys d'autonomia.

Per contra, entenem que supeditar el referèndum al manteniment del status quo i dels privilegis de l'autonomisme, i per tant al manteniment de la sobreexplotació de les classes populars, i en major mesura de les dones, és a la pràctica atacar el referèndum i, sobretot, les possibilitats de guanyar-lo.

Per celebrar el referèndum no era necessària l'aprovació dels pressupostos. Aquesta legislatura, anomenada excepcional, no va constituir-se per gestionar una autonomia que està esgotada i que no serveix per resoldre els problemes de la societat catalana, sinó per exercir l'autodeterminació. **No rebutgem, ni hem rebutjat mai, cap aliança que ens permeti organitzar el referèndum, inclosa l'aliança amb les classes socials a qui representa el PDECat: però el contingut polític i social d'aquesta aliança, això és, el punt d'unió de l'independentisme, no és ni pot ser un acord en el model polític, social i econòmic que hi ha darrere d'un acord pressupostari.** L'únic punt d'unió només pot ser el referèndum vinculant d'independència. Voler forçar tot l'independentisme a un acord en matèria pressupostària no ajuda a ampliar-ne la seva base social, sinó que la contrau, i la contrau justament per l'esquerra, que és per on l'independentisme pot i ha de créixer per esdevenir majoritari dins la societat catalana.

Per guanyar el referèndum, les classes populars han de veure en la independència una opció per millorar les seves condicions materials de vida. Una opció que queda en entredit amb cada passa processista dilatòria, que únicament afirma els interessos de la classe benestant. Com vam dir, alguns volen la independència perquè res no canviï; nosaltres necessitem la independència per canviar-ho tot.

D'ara en endavant...

Endavant (OSAN) manifestem la nostra preocupació perquè la dinàmica del xantatge permanent i de l'ús dels anhels d'autodeterminació per a sustentar el regim autonomista s'acabi imposant definitivament, com ho ha fet en aquesta ocasió sobre la CUP-CC. La CUP-CC va presentar-se com una eina que venia a accelerar i fer possible l'exercici del dret a l'autodeterminació, i alhora, com una eina per plantar cara a un sistema polític corrupte, a denunciar sense embuts la màfia capitalista i la seva aliança amb el patriarcat, i a construir una alternativa perquè les treballadores tinguem una vida que valgui la pena viure. Amb la decisió d'aquest dissabte, aquesta eina queda tocada.

Aprovant els pressupostos de Junts pel Sí, la CUP-CC assumeix subordinar a la pràctica,

encara que sigui condicionalment i de forma temporal, la reivindicació d'un nou sistema de relacions socials i econòmiques a la reivindicació nacional; amb la decisió de donar suport a uns pressupostos regressius socialment i econòmicament a canvi de facilitar un referèndum d'autodeterminació, la CUP-CC carrega involuntàriament d'arguments aquelles opcions que defensen la regeneració i la reforma de l'estat i dona pas a un nou escenari polític bipolaritzat entre el sobiranisme liberal i l'esquerra dels comuns -una esquerra socialment inofensiva i nacionalment inhibida-, que reedita la vella divisió del país entre CiU i PSC-PSOE. Aquest escenari podria provocar, a mig termini, que una gran massa de població desconnecti de nou de tot allò que pugui sonar a «política».

Per tots aquests motius, Endavant OSAN no pot sinó discrepar de la decisió de la CUP-CC.

Ho fem públicament **des de la independència que ens dona ser una organització autònoma i amb capacitat política pròpia, i no pas un corrent intern d'una altra organització**. I des de la posició de qui ha mantingut un silenci respectuós amb les organitzacions i la militància de la CUP-CC durant tot el procés deliberatiu i de debat.

Ho fem també des de **l'autocrítica per la insuficient capacitat que hem tingut per contribuir a l'organització popular**, la construcció d'un contrapoder popular capaç de posar fre als xantatges de les classes dominants, i d'afirmar al carrer allò que no hem sabut consolidar al Parlament. Avui és ja una urgència, per al conjunt de l'esquerra independentista, però també pel conjunt del moviment popular, recuperar els carrers, i no deixar en mans de les institucions la resolució dels conflictes polítics i socials del nostre temps.

I ho fem, en definitiva, per contribuir, des de la nostra modesta posició, a sacsejar els espais polítics que tenen la clau de la defensa de fer indestructible alliberament nacional, social i de gènere.

Per tots aquests motius:

D'entrada, i donada, la resolució del debat pressupostari, és evident que és el govern de Puigdemont i de Junqueras qui passa a carregar amb tota la responsabilitat per implicar el conjunt l'administració autonòmica en la celebració del Referèndum. Cap nou aplaçament i cap reculada no serà justificable: **si el setembre no hi ha referèndum, el govern haurà d'assumir tota la responsabilitat**, i el moviment popular per la independència haurà de ser el primer en exigir-li-la. Fem una crida a plantar cara a les retallades i renúncies que es deriven de tots els pressupostos de les grans institucions dels Països Catalans. Cal que l'esquerra independentista ajudi a la mobilització i l'autoorganització per combatre el tancament de línies escolars, els col·lapses a les urgències, les privatitzacions i externalitzacions encobertes, l'impacte d'aquestes privatitzacions sobre la vida de les dones, la pressió especulativa sobre l'habitatge i els talls de subministraments bàsics. **Si diem que aquests pressupostos són en essència iguals que els que fa 7 anys que regeixen l'autonomia, cal continuar plantant-los cara, amb la mateixa o encara més intensitat del que ho hem fet durant aquests 7 anys.** Cal començar a treballar des d'ara en la **reconstrucció d'un programa d'autodeterminació en clau popular i per al conjunt dels Països Catalans**, que combati el muntatge processista de perpetuació del règim autonomista en «transició nacional», i que refaci el lligam entre alliberament

nacional, alliberament social i alliberament de gènere. La construcció d'aquest programa haurà de partir d'una autocrítica profunda del conjunt de l'esquerra independentista i la unitat popular, i probablement també haurà de comportar en un futur proper un procés de refundació de tot aquest espai polític.

Països Catalans, a 31 de gener de 2017

[Castellano]

El pasado sábado, 28 de enero la CUP-CC decidió votar favorablemente los presupuestos planteados por el gobierno de Juntos por Sí con el objetivo de abrir vía libre al referéndum. Desde el respeto a la decisión tomada, y partiendo del reconocimiento al procedimiento democrático y asambleario que ha llevado a esta decisión, Endavant (OSAN) queremos manifestar públicamente los motivos que nos llevaron a votar en contra de esta decisión, exponer los argumentos que motivan esta posición, señalando que para nosotros son las prioridades en los próximos meses.

Ante todo queremos subrayar que **compartimos con una amplia mayoría de las integrantes de la candidatura de la CUP-CC que estos presupuestos son unos presupuestos antisociales, liberales y continuistas** ; que son unos presupuestos que ni exploran los límites del actual sistema autonómico cuando ya acumulan 7 años de políticas de austeridad que han castigado duramente las clases populares; y que son unos presupuestos que Junts pel Sí no ha diseñado por obligación, sino por convicción.

Pero diferimos de la CUP-CC con la decisión tomada y con el análisis de las consecuencias que puede conllevar: es evidente que a corto plazo la aprobación de los presupuestos puede permitir una mayor capacidad de acción a la CUP-CC en el terreno de la política parlamentaria. Pero más allá del ámbito institucional, en el terreno de la construcción de una alternativa política global, las consecuencias de la decisión tomada pueden ser muy importantes más pronto que tarde.

Porque entendemos que había que decir NO a los presupuestos?

El referéndum, unilateral y efectivo, ha sido la propuesta de que la izquierda independentista y Endavant hemos estado defendiendo desde 2012 como materialización de las demandas expresadas multitudinariamente en la calle. Y a pesar de que desapareció de la llamada hoja de ruta independentista, la CUP-CC llevó al gobierno a tener que hacer la promesa de un referéndum para este 2017 tras rechazar la investidura de Artur Mas y los presupuestos del año pasado.

Pero en los últimos meses, el gobierno ha utilizado el referéndum como un instrumento para un nuevo chantaje para continuar alimentando los privilegios y las prebendas del

autonomismo, las políticas antisociales y de austeridad y la perpetuación de la doble explotación de las mujeres , en casa y en el trabajo, justamente lo que la izquierda independentista había señalado como uno de los pilares del autonomismo que este proceso de autodeterminación debía ayudar a enterrar.

Como no podía ser de otra manera, **nuestra posición ha consistido en rechazar el chantaje practicado por el gobierno de acondicionar el referéndum, una reivindicación y una necesidad sustentada por una mayoría social, a unos presupuestos definidos de acuerdo con los intereses de una minoría** . Entendemos que la consigna del gobierno «sin presupuestos no hay referéndum» consistía en una vinculación absolutamente arbitraria que tenía como único objetivo perpetuar el programa económico liberal y los privilegios blindados durante 37 años de autonomía.

Por el contrario, entendemos que supeditar el referéndum al mantenimiento del status quo y los privilegios del autonomismo, y por tanto el mantenimiento de la sobreexplotación de las clases populares, y en mayor medida de las mujeres, es en la práctica atacar el referéndum y , sobre todo, las posibilidades de ganarlo.

Para celebrar el referéndum no era necesaria la aprobación de los presupuestos. Esta legislatura, llamada excepcional, no se constituyó para gestionar una autonomía que está agotada y que no sirve para resolver los problemas de la sociedad catalana, sino para ejercer la autodeterminación. **No rechazamos, ni hemos rechazado nunca, ninguna alianza que nos permita organizar el referéndum, incluida la alianza con las clases sociales a quien representa el PDECat: pero el contenido político y social de esta alianza, esto es, el punto de unión del independentismo, no es ni puede ser un acuerdo en el modelo político, social y económico que hay detrás de un acuerdo presupuestario.** El único punto de unión sólo puede ser el referéndum vinculante de independencia.

Para ganar el referéndum, las clases populares han de ver en la independencia una opción para mejorar sus condiciones materiales de vida. Una opción que queda en entredicho con cada paso processista dilatoria, que únicamente afirma los intereses de la clase acomodada. Como dijimos, algunos quieren la independencia para que nada cambie; nosotros necesitamos la independencia para cambiarlo todo.

De ahora en adelante ...

Endavant (OSAN) manifestamos nuestra preocupación porque la dinámica del chantaje permanente y del uso de los anhelos de autodeterminación para sustentar el régimen autonomista acabe imponiendo definitivamente, como lo ha hecho en esta ocasión sobre la CUP-CC. La CUP-CC presentó como una herramienta que venía a acelerar y hacer posible el ejercicio del derecho a la autodeterminación, a la vez, como una herramienta para hacer frente a un sistema político corrupto, denunciar sin tapujos la mafia capitalista y su alianza con el patriarcado, y a construir una alternativa para que las trabajadoras tengamos una vida que valga la pena vivir. Con la decisión de este sábado, esta herramienta queda tocada.

Aprobando los presupuestos de Junts pel Sí, la CUP-CC asume subordinar a la práctica, aunque sea condicionalmente y de forma temporal, la reivindicación de un nuevo sistema de

relaciones sociales y económicas a la reivindicación nacional; con la decisión de apoyar unos presupuestos regresivos social y económica a cambio de facilitar un referéndum de autodeterminación, la CUP-CC carga involuntariamente de argumentos aquellas opciones que defienden la regeneración y la reforma del estado y da paso a un nuevo escenario político bipolarizado entre el soberanismo liberal y la izquierda de los comunes -una izquierda socialmente inofensiva y nacionalmente inhibida-, que reedite la vieja división del país entre CiU y PSC-PSOE. Este escenario podría provocar, a medio plazo, que una gran masa de población desconecte de nuevo de todo aquello que pueda sonar a «política».

Por todos estos motivos, Endavant OSAN no puede sino discrepar de la decisión de la CUP-CC.

Lo hacemos públicamente **desde la independencia que nos da ser una organización autónoma y con capacidad política propia, y no una corriente interna de otra organización**. Y desde la posición de quien ha mantenido un silencio respetuoso con las organizaciones y la militancia de la CUP-CC durante todo el proceso deliberativo y de debate.

Lo hacemos también desde **la autocrítica por la insuficiente capacidad que hemos tenido para contribuir a la organización popular**, la construcción de un contrapoder popular capaz de poner freno a los chantajes de las clases dominantes, y de afirmar en la calle lo que no hemos sabido consolidar el Parlamento. Hoy es ya una urgencia, para el conjunto de la izquierda independentista, pero también por el conjunto del movimiento popular, recuperar las calles, y no dejar en manos de las instituciones la resolución de los conflictos políticos y sociales de nuestro tiempo.

Y lo hacemos, en definitiva, para contribuir, desde nuestra modesta posición, a sacudir los espacios políticos que tienen la clave de la defensa de hacer inseparable liberación nacional, social y de género.

Por todos estos motivos:

De entrada, y dada, la resolución del debate presupuestario, es evidente que es el gobierno de Puigdemont y de Junqueras quien pasa a cargar con toda la responsabilidad para implicar al conjunto la administración autonómica en la celebración del Referéndum. Ningún nuevo aplazamiento o retroceso será justificable: **si en septiembre no hay referéndum, el gobierno deberá asumir toda la responsabilidad**, y el movimiento popular por la independencia deberá ser el primero en exigirselo la. Llamamos a hacer frente a los recortes y renunciaciones que se derivan de todos los presupuestos de las grandes instituciones de los. Es necesario que la izquierda independentista ayude a la movilización y la autoorganización para combatir el cierre de líneas escolares, los colapsos en las urgencias, las privatizaciones y externalizaciones encubiertas, el impacto de estas privatizaciones sobre la vida de las mujeres, la presión especulativa sobre la vivienda y los cortes de suministros básicos. **Si decimos que estos presupuestos son en esencia iguales a los que hace 7 años que rigen la autonomía, es necesario continuar plantando cara, con la misma o aún más intensidad de lo que lo hemos hecho durante estos 7 años.** Hay que empezar a trabajar desde ahora en la **reconstrucción de un programa de autodeterminación en clave popular y para el conjunto de los**

Países Catalanes , que combata el montaje processista de perpetuación del régimen autonomista en «transición nacional», y que rehaga el vínculo entre liberación nacional, liberación social y liberación de género. La construcción de este programa deberá partir de una autocrítica profunda del conjunto de la izquierda independentista y la unidad popular, y probablemente también deberá comportar en un futuro próximo un proceso de refundación de todo este espacio político.

Países Catalanes, a 31 de enero de 2017

<https://ppcc.lahaine.org/endavant-ante-al-debate-de>